

Schierbeek en Van Wattum: regionaal en Gronings

Gebeurtenis: Literair café Plaats: De Klinker Winstochten Literatoren: Simon van Wattum en Bert Schierbeek Publiek: zo'n 60 man

Van Wattum: „Zie de krant van zaterdag”

Schierbeek: „De krekel zegt, door niets te doen komt alles goed”.

Twee adviezen van literaire Oost-Groningers. Twee adviezen die dit stukje overbodig maken. Het eerste was ook nog serieus bedoeld, het tweede is een citaat dat op alles kan slaan, en nu toevallig goed uitkomt.

Misschien zit daarin ook wel het verschil tussen de twee: Simon woont hier nog steeds, is echt uit deze streek afkomstig, en zal voorlopig ook geen enkele aanleiding zien uit deze contereinen te verdwijnen. Schierbeek heeft elf jaar in Beerta gewoond, woont hier al lang niet meer, is hooguit uit deze streek afkomstig. Niet echt dus. Met zijn advies kun je (dus?) meer kanten op, zijn advies is net zo te interpreteren als je zelf wilt.

Dat van Van Wattum niet. Dus (?) de geboortestreek verlaten heeft invloed, dat is duidelijk. De streektaal komt je niet zo maar toewaaien. Kwijtraken, dat is geen kunst.

Associatief proza, daar begon

Schierbeek mee. „Van de hak op de tak springen”, gaf hij ter verduidelijking op. „Ze vergeten er alleen bij te zeggen, dat die tak aan dezelfde boom zit”.

Van Wattum begon niet zelf, dat liet hij aan zijn vriend Entjes over. Prof. Hendrik van het Neder-Saksisch Instituut. Een dubbele aankondiging, dat wel. Erg komisch, dat ook. Terwijl het allemaal heel serieus bedoeld was: „Dames en heren, mag ik U nu prof. Entjes aan gaan kondigen, die Simon van Wattum bij U zal aankondigen”.

Even werd het saai, want, hoe goed bedoeld ook, en, hoe verklarend ook, het duurde iets te lang. In een café, zonder literaire poespas, zou hij al lang door de drinkende klandizie overstemd zijn.

Van Wattum wachtte keurig op zijn beurt, Schierbeek was al geweest, het publiek was gewillig.

Terecht, zo bleek aan de ene kant. Onterecht, literair gesproken. Want, café-technisch gezien werd het pas leuk, toen beiden een en ander van hun letterkundige en poëtische kunde hadden getoond. Simon en Bert, de Groninger en de exGroninger, gingen gezellig met elkaar keuvelen, het publiek en de beide schrijvers deden leuk mee.

Gezelligheid troef bijna, het literaire doel dat je je in een café moet stellen, was bijna bereikt, het alcoholische genoeg dat je bij literatuur beter achterwege kunt laten, leek nog veraf. Derhalve: voor het eerst dat Litera-

tuur en café in De Klinker zo essentieel samenspeelden.

Alles met elkaar duurde het dan ook langer dan normaal; om elf uur kwam er een officieel einde aan, om twaalf uur was het nog niet afgelopen. Die zestig man stonden toen natuurlijk niet meer te trappelen om literaire of alcoholische geneugten op te doen. De helft die overbleef wel.

En zo ziet een kroeg er uit natuurlijk: net zo lang binnen blijven als je wilt, pas weggaan als jouw drank niet meer vloeit, en verveelt het, ondanks alle verhalen en, dan ga je gewoon naar huis en pak je een boek. Van Schierbeek of Van Wattum bijvoorbeeld.

HARRY WEITES

Schierbeek leest, Van Wattum wacht keurig op zijn beurt.

30-12-80